

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Zbigniew Szczuka

Sędziowie SO Renata Gąsior (spr.)

SO Dorota Michalska

Protokolant Marta Jachacy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 sierpnia 2018 r. w Warszawie

sprawy M. R.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji wniesionej przez odwołującego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 września 2017 r. sygn. akt VI U 375/16

oddala apelację.

SSO Renata Gąsior SSO Zbigniew Szczuka SSO Dorota Michalska

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 22 września 2017 r. oddalił odwołanie M. R. od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 20 lipca 2016 r., znak: (...)

Sąd I instancji ustalił, że orzeczeniem z dnia 16 maja 2016 r., nr:(...) Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

w W. zaliczył M. R. do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe ze względu na przyczynę o symbolu 05-R ze wskazaniem, że jest on zdolny do wykonywania pracy. Od powyższego orzeczenia M. R. wniósł odwołanie. W związku z tym Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. orzeczeniem

z dnia 20 lipca 2016 r. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.. Ubezpieczony od wielu lat ma dolegliwości bólowe kręgosłupa lędźwiowego

i lewego stawu kolanowego. U odwołującego występują zmiany skórne

na rękach i na nogach. W 2012 r. był leczony w oddziale dermatologicznym

z rozpoznaniem wyprysku kontaktowego rąk i stóp. W dniu 10 grudnia 2013 r. przebył operację lewego stawu kolanowego z powodu dolegliwości bólowych

i uczucia niestabilności podczas chodzenia. W trakcie zabiegu operacyjnego stwierdzono zwyrodnieniowe uszkodzenie rogu tylnego łąkotki przysiódkowej. Uszkodzoną część łąkotki usunięto. Dolegliwości bólowe stawu utrzymują się, ponieważ odwołujący porusza się z pomocą kuli łokciowej. U odwołującego stwierdzono zmiany zwyrodnieniowe

w obrębie lewego stawu kolanowego, stawów biodrowych i kręgosłupa o niewielkim stopniu nasilenia, które powstają wraz z wiekiem, ograniczają sprawność i wydolność układu ruchu. W obecnym stanie zaawansowania nie wymagają leczenia operacyjnego, a jedynie rehabilitacyjnego. Kwalifikują się one do przyznania lekkiego stopnia niepełnosprawności. Chodzenie za pomocą kuli łokciowej może być uzasadnione. Nie ma klinicznych wskazań do zastosowania gorsetu ortopedycznego oraz konieczności trwałej lub długotrwałej pomocy innej osoby z powodu niezdolności do samodzielnej egzystencji. Odwołujący może korzystać z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji,

a wobec tego nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy

z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym. U odwołującego rozpoznano również słabo dodatnie objawy korzeniowe z odcinka lędźwiowego bez niedowładów i zaników mięśniowych. Ostatnie badanie rezonansu kręgosłupa lędźwiowego wykazało wielopoziomowe wypukliny dyskowe

w odcinku lędźwiowym, które nie powodują fazy ostrego lub podostrego zapalenia korzeni nerwowych typu rwy kulszowej. Powyższe dolegliwości także nie uzasadniają zaliczenia ubezpieczonego do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Pod względem dermatologicznym rozpoznane

u odwołującego schorzenia dermatologiczne pod postacią wyprysku kontaktowego skóry rąk i stóp o charakterze przewlekłym i nawrotowym nie uzasadniają zaliczenia go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności ani też nie powodują one jego całkowitej niezdolności do pracy. Powyższe dolegliwości zainicjowały naruszenie sprawności organizmu, które wymaga konieczność zaopatrzenia w środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie, co skutkuje zakwalifikowaniem odwołującego do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o dowody znajdujące się w dokumentacji medycznej i akt Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W., opinie biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii, neurologii, dermatologii

i alergologii oraz chorób zawodowych skóry. Biegli sądowi zgodnie orzekli,

że stan zdrowia odwołującego nie uzasadnia zaliczenia go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności ani też nie przemawia za uznaniem, że jest on niezdolny do pracy. Z wszystkich opinii jednoznacznie wynika, że odwołujący nie spełnia warunków do uznania go za osobę niezdolną do pracy. Stan zdrowia uzasadnia zaliczenie ubezpieczonego do lekkiego stopnia niepełnosprawności

na stałe. Opinie te cechowały się rzeczowością i fachowością, stąd też Sąd Rejonowy przyjął wynikające z nich ustalenia na potrzeby rozstrzygnięcia

w niniejszej sprawie. Wobec faktu, że stan zdrowia odwołującego został wszechstronnie zbadany, Sąd Rejonowy uznał, że nie zachodzi konieczność dodatkowego uzupełnienia materiału dowodowego.

Sąd I instancji zważył, że przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie była kwestia zasadności odwołania M. R. od orzeczenia

o niepełnosprawności wydanego przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 20 lipca 2016 r., którym utrzymano w mocy orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania

o Niepełnosprawności w W. z dnia 16 maja 2016 r., nr: (...).

W toku niniejszej sprawy Sąd Rejonowy ustalił, że odwołujący nie spełnia przesłanek do zaliczenia go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W sprawie wydawało opinię trzech biegłych różnych specjalności z zakresu ortopedii i traumatologii, neurologii, dermatologii i alergologii oraz chorób zawodowych skóry. Biegli badając stan zdrowia odwołującego pod kątem zarówno ortopedycznym, jak i neurologicznym oraz dermatologicznym, a także analizując dokumentację medyczną zgodnie orzekli, że odwołujący powinien być zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe. Ponadto biegli specjaliści z różnych dziedzin wskazali w sposób tożsamy, że nie powinien on być uznany za osobę niezdolną do jakiegokolwiek pracy. Stąd też Sąd I instancji uznał, że odwołanie M. R. jest niezasadne, bowiem zarówno Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W., jak

i Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. prawidłowo orzekły o lekkim stopniu niepełnosprawności odwołującego na stałe oraz, że jest on zdolny do wykonywania pracy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy orzekł, jak w sentencji wyroku.

M. R. w dniu 17 października 2017 r. wywiódł apelację zaskarżając wyrok Sądu I instancji z dnia 22 września 2017 r. Odwołujący pismem procesowym z dnia 9 kwietnia 2018 r. uzupełnił apelację wnosząc o zmianę wyroku. Ubezpieczony wskazał, że pogorszył się stan jego zdrowia, ponieważ nasiliły się bóle kręgosłupa i bioder. Ponadto odwołujący stwierdził, że drętwieją mu nogi, odczuwa mrowienie w udach i łydkach, a ponadto ma problemy z porannym wstawaniem. Odwołujący załączył również badanie RM kręgosłupa lędźwiowego bez kontrastu z dnia 2 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja odwołującego jako niezasadna podlegała oddaleniu.

Zarzuty i argumenty podniesione przez odwołującego są bezzasadne, a orzeczenie Sądu Rejonowego nie narusza obowiązujących przepisów prawa. Sąd I instancji przeprowadził właściwie postępowanie dowodowe, wyjaśniając przy tym wszystkie istotne okoliczności będące podstawą ustaleń faktycznych wydanego w sprawie wyroku. Sąd Okręgowy przyjął ustalenia Sądu I instancji oraz ocenę prawną za własne. Należy wskazać, że Sąd Rejonowy prawidłowo w toku postępowania sądowego zgodnie z art. 278 k.p.c. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z trzech specjalności lekarskich z zakresu ortopedii i traumatologii, neurologii oraz dermatologii, alergologii i chorób wewnętrznych skóry celem ustalenia stopnia niepełnosprawności, do którego zalicza się stan zdrowia odwołującego.

Sąd Okręgowy zważył, że kwestie dotyczące prawidłowego ustalenia stopnia niepełnosprawności uregulowane zostały w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 511), zwanej dalej „ustawą”.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy, ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą: znaczny, umiarkowany oraz lekki.

W myśl art. 4 ust. 1-3 ustawy, do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

W ocenie Sądu Okręgowego biegli sądowi solidarnie i jednoznacznie wskazali, że orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania

o Niepełnosprawności w W. z dnia 20 lipca 2016 r. ustalające lekki stopień niepełnosprawności u odwołującego na stałe zostało wydane prawidłowo. Sąd II instancji wskazuje, że co prawda odwołujący w treści apelacji nie wskazał wprost na naruszenie przepisów postępowania, tym niemniej należało uznać, że jego zdaniem Sąd I instancji wydał wyrok z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy uznał jednak, że zarzut ten jest całkowicie bezzasadny.

Sąd I instancji prawidłowo zgromadził i ocenił materiał dowodowy nie przekraczając uprawnień do swobodnej ich oceny. Sąd Okręgowy podzielił opinie sporządzone przez biegłych sądowych w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w zakresie ustalenia stopnia niepełnosprawności odwołującego,

a przede wszystkim potwierdził ich wysoki walor dowodowy. Podkreślić należy, że biegli oparli się na dokumentacji medycznej dołączonej do akt sprawy, przeanalizowali wyniki badań dotychczasowego leczenia, a także dokonali bezpośredniego badania odwołującego. Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny, „przekonanie ubezpieczonego o jego niezdolności do pracy nie uzasadnia przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnych biegłych sądowych, jeżeli ocena stanu zdrowia wydana w dotychczasowym postępowaniu jednoznacznie wykluczyła istnienie niezdolności do pracy, czy też określiła jego stopień. Sąd nie jest bowiem obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę, i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 sierpnia 2012 r., sygn. akt III AUa 330/12). Należy wskazać, że biegli sądowi w ramach swoich specjalności rozpoznali u odwołującego szereg schorzeń takich, jak chorobę zwyrodnieniową lewego stawu kolanowego z niewielkim ograniczeniem zakresów ruchomości, szpotawością i dolegliwościami bólowymi wysiłkowymi, chorobę zwyrodnieniową stawów biodrowych, nawracające dolegliwości bólowe kręgosłupa lędźwiowego w przebiegu zmian zwyrodnieniowych

i ortopedycznych bez objawów rozciągowych i niedowładów, wielopoziomą wypuklinę dyskową w odcinku lędźwiowym niepowodującą fazy ostrego lub podostrego zapalenia korzeni nerwowych typu rwy kulszowej oraz wyprysk kontaktowy skóry rąk i stóp. Jednakże schorzenia te niewątpliwie powodujące naruszenie sprawności organizmu w ramach trzech oddzielnych specjalności, nie skutkują zaliczeniem odwołującego do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Reasumując, subiektywne przekonanie odwołującego dotyczące posiadania przez niego umiarkowanego stopnia niepełnosprawności nie zostało potwierdzone przeprowadzonym postępowaniem dowodowym przed Sądem

I instancji. Również dołączone do apelacji badanie RM kręgosłupa lędźwiowego bez kontrastu z dnia 2 czerwca 2017 r. nie mogło skutkować zmianą zaskarżonego wyroku. Należy wskazać, że sąd rozpoznający sprawę

z odwołania ubezpieczonego dopuszcza dowód z opinii biegłych sądowych celem ustalenia stanu zdrowia badanego na dzień orzekania przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.. W niniejszej sprawie należało rozważyć, czy stan zdrowia odwołującego na dzień 20 lipca 2016 r. powodował zaliczenie jego osoby do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Natomiast wynik badania z dnia 2 czerwca 2017 r. stanowi nową okoliczność, która nie była badana przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. i może stanowić ewentualną podstawę do wystąpienia z ponownym wnioskiem o ponowne ustalenie stopnia niepełnosprawności.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku,

że apelacja odwołującego stanowiła jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami i rozważaniami Sądu Rejonowego i jako taka podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

SSO Renata Gąsior SSO Zbigniew Szczuka SSO Dorota Michalska

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)